

A várva várt esemény

A rét szélén levő öreg fa előtt, nagyobbacska bámészkodó tömeg gyűlt össze. A két manó már távolról látta a hatalmas kifeszített pergamenlapokat a vastag kérges törzsön. A plakátokon takaros írott szövegek hirdették az eljövendő fontos eseményeket.

A hírfá, ahogy mindenki nevezte, máskülönben egy jókora öreg fűzfa volt. Minden olyan fontos programot, amit valaki érdeemesnek talált szóvá tenni, kifüggesztették a nagy fűz köré.

A pergamenplakátok gyakorlatilag kézzel írt és festett harsonák voltak, de inkább nevezhetnénk őket művészeti alkotásnak, mint információs eszközöknek. Az egészen nagy méretűek hivatalosabb közleményeket tolmácsoltak, ezeket a tanács vagy különböző klubok biggyesztették ki. Ilyen volt például a középben terebélyesedő nagy plakáttól közvetlenül jobbra elhelyezkedő, picit kisebb közlemény is, a SEMÉRCSS klub felhívása. Ami szerint a klub elnöke, a tiszteletre

méltó Nortág Erneszt úr kihirdeti a tagoknak az azonmód és minél előbbi találkozást.

Csak emlékeztetőül jegyzem meg, hogy a SEMÉRCs egy nagyon közkedvelt kategória volt a Varázsjátékok elnevezésnek örvendő pixin sportban. A rövidítés szabadfordításban annyit takar: Semmi Értelme Sincsen.

A versenyszámban csak olyan varázslatok vehettek részt, amelyeknek semmi, de ismétlem: semmi haszna nem volt, kivéve persze az önfelelt szórakozást és mókázást.

A plakáton nem szerepelt túl sok szöveg, annál inkább volt szépen kicicomázva. A tetejét a becses klub címere díszítette, melyet az egyesület szlogenje ölelt körbe, és ami a következőképen hangzott:

„Adjunk értelmet annak, hogy semmi értelme sincsen.”

Zorgó figyelmét - annak ellenére, hogy lelkes tagja volt az előbb bemutatott egyesületnek - mégsem ez a hirdetemény kötötte le, hanem a hírfő központi részén elhelyezkedő legnagyobb és legdíszesebb plakát. Ez nagy betűkkel közölte a legizgalmasabb eseményt, amit valamennyi pixin nagy lelkesedéssel várt és amire hét falu aprajánagyja is lázasan készült.

A NAGY TALÁLKOZÓ - állt a hirdetőményen
gyöngybetűkkel fölül.

A címet a következő szöveg kísérte alul.

Program:

1 nap. Varázsjátékok elődöntő. Este tábortűz

2 nap. Varázsjátékok döntő. Este táncos multság

3 nap. Szöszpiac - Este zengető

4 nap. Eredményhirdetés. Este A Nyári Napforduló
Ünnepe

- Na végre, úgy látom, kirakták a hírfára az értesítést! -
lépett közelebb Zorgó a terebélyes növényhez. - Alig
hiszem el, végre nálunk rendezik a Nagy Találkozót. Már
annyira türelmetlen vagyok, az idei különleges verseny
lesz, egy igazi nagy dobásra készülök. Ne haragudj,
Boncor, még neked sem mondhatom el, annyira titkos -
ecsetelte izgatottan.

- Ahogy akarod, csak nehogy úgy járj, mint az előző
években. Nem lenne mégis jobb, ha megosztanád velem?
Talán tudok tanácsot is adni - fordult barátjához Boncor.

- Bízz bennem, minden a legnagyobb rendben lesz! Azt
akarom, hogy neked is meglepetés legyen - somolygott
sejtelmesen a tüskés.

- Rendben, legyen, ahogy akarod. Te nem adod ám fel
egykönnyen, ez igen! - ismerte el barátjának a manó.

Tudom, most kicsit meg vagytok döbbenve a képen fellelhető krikszkrakszok láttán, de természetesen ennek is van egy kézenfekvő magyarázata. Ami szerint eddig még nem volt rá alkalmam, hogy meséljek nektek a pixin írás rejtelmes világáról, amit ők, csak így egyszerűen aqorimának neveznek. A manók az írást az információközlésen túl, igen fontos és kifinomult művészetnek is tartják.

Az ifjoncok már egészen kölyökkortól tanulják az o'rgan oktatás keretein belül az aqorimát, hisz ez része az általános tanulmányoknak és műveltségnek. A manó írásjelek az egyszerűbb hangalakok – értsd, betűk – mellett képileg fogalmakat is megjeleníthetnek.

Azt hiszem, már első ránézésre is megérdemel egy kis magyarázatot, hát még a másodikra! Hogy értsétek, miről is hadoválok nektek, inkább megpróbálom a képességeimhez mérten a lehető legegyszerűbben felvázolni ezt nektek.

Nekem úgy mesélték, hogy a legrégebb emlékeik is már egymás mellett tüntetik fel az írás fejlődésének összes fokozatát: a kép-szó-szótag-betűírás használatát.

Ugyanakkor a pixinek írásmódja a formáját tekintve mégis megmaradt képírás jellegűnek, habár mindegyik egyszerű szimbólum, mint említettem, egy-egy betűt is jelöl, emellett akár fogalmat is jelenthet. A fogalmakat ezúttal én szíves-örömet kihagynám a magyarázatból,

mert becsülettel bevallom, hogy egyelőre még én sem tudtam megérteni őket.

Na, akkor kezdjük az elején! A manók úgy tartják, hogy az anyagi világ szerkezete három elemből áll: földből, vízből és tűzből. Ezzel szemben az életerőt – vagy ahogy ők nevezik, a dor energiát – az ég (éter), a levegő és a víz hozza létre. A víz tehát, az ő hitvallásuk szerint közös elem az anyagi teremtés durvább, és nevezzük így, finomabb formáiban.

Ugyebár víz nélkül nincs élet, szokták gyakran hangoztatni.

A víz élettani jelentősége mellett a manók nagy horderőt tulajdonítanak a misztikus szerepének is.

Rengeteg tudományos, és hogy' is fogalmaztak, kevésbé tudományos értekezés készült a vízről.

Egyesek szerint a víznek saját személyiséget tulajdonítottak, és amolyan élőlényként, istenségként tisztelték. Mások szerint csak akkor rendelkezett saját tudattal, ha nagyobb tömegben volt jelen, ilyenek a folyók, a tavak és a tengerek. Megint mások úgy gondolták, hogy nincs saját egyénisége, de képes emlékeket és érzéseket is tárolni. Egy szó, mint száz: a témáról igencsak eltérő véleményel voltak még a legnagyobb tiszteletnek örvendő szakértők is. Ezzel párhuzamosan, ezt a kérdést állandó érdeklődés kísérte, mert újabbnál újabb meglepő tanulmányok, feltáró

disszertációk, regények és más irományok készültek róla. Egyes kiadványok igazi kasszasikert értek el, ilyen volt például a „Vizben az igazság!” címnek örvendő sikersztori, vagy akár említhetném a „Vizelési inger”-t is, amely bestsellerként majdnem egy cikluson át uralta a népszerűségi listákat. Ezzel szemben voltak hatalmas lebőgések is: az író ilyenkor vagy túllontúl óriási hatást akart gyakorolni az alkotással, vagy túl nagy falatnak, azaz inkább kortynak bizonyult neki a mű megírása. Hogy egy példával is éljek, megemlíteném a „Víz az Úr” címet viselő vallási monográfiát.

Bocsánat, kissé elkanyarodtam a témától. A fentiekből kitetszik, hogy a víz egyrészt különleges szerepet tölt be a pixinek életében; másrészt meg egyértelműsíthető, hogy felbecsülhetetlen élettani szerepe van; harmadsorban a természet rendjének, az örök visszatérés szimbólumának is tekintik az állandó körforgása miatt. Éppen ezért veszik alapul az aqorima oly nemes tudományában is. Hogy érthetően fogalmazzak, az írásjeleket a víz különböző létállapotaiból eredeztetik. Hogy átláthatóbb legyen a dolog, hozom is nektek a pixin ábécé képi megjelenítését.

FOLYÉKONY HALMAZÁLLAPOT

MAGÁNHANGZÓK

	CSEPP	CSÖPÖG	CSEPEREG	LOCCSAN	FRÖCCSEN	SPRIGCEL	CSOBBAN
A Víz							
	A	E	I	O	Ö	U	Ü
APIXIN ÍRÁS							
REJTELMEI	Á	É	Í	Ó	Ö	Ú	Ü

MÁSSALHANGZÓK

FODOR	FODROZÓDIK	HULLÁM	HULLÁMZIK	HULLÁMVÖLGY	HULLÁMVÖLGYEK	
						
B	C	D	F	G	H	
ÖSSZEFOLYIK						
TORKOLLIK	FELTÖR	ÁTCSAP	CSOROG	FOLYIK	ÖMLIK	
						
J	K	L	M	N	P	Q

LÉGNEMŰ HALMAZÁLLAPOT

HARMAT	FÁTYOL	KÖD	PÁRA	GŐZ	FELHŐ
					
R	S	SZ	T	Ty	V

SZILÁRD HALMAZÁLLAPOT

DÉR	ZUZMARA	JÉG	HÓ
			
W	X	Y	Z

Az áramlásóra

Az üvegkupolát a pára teljesen elhomályosította, és a hajnali nap sugarai még nem voltak annyira erősek, hogy áthatoljanak rajta. A két jóbarát ásítózva huppant le a kényelmes fotelbe.

- Köszönöm, hogy ilyen gyorsan el tudtatok jönni - üdvözölte Khaal sürgetően a még félig szunyókáló manókat.

- Mester, mi baj? Érzem a hangodon, hogy gondterhelt vagy. Tudunk valamiben segíteni? - kérdezte barátját Boncor aggódva.

- Nincs semmi kézzel fogható, de az az igazság, hogy rossz előérzetem van. Fura érzések kerítettek hatalmukba, és egyelőre nem értem, illetve nem tudom hova tenni őket. Éppenséggel akartam is tőletek kérdezni: történt veletek valami megmagyarázhatatlan mostanában? Esetleg tapasztaltatok furcsa jelenségeket?

- Én nem! - vágta rá Boncor.

- Szerintem velem sem történt semmi említésre méltó -
tette hozzá Zorgó.

- Hm, akkor jó! Gondoltam, csak rákérdezek. Talán
semmi az egész - válaszolta Khaal gyorsan, de a manók
éreztek, hogy ez inkább szól az ő megnyugtatójukra,
mint valódi meggyőződésről.

- Khaal, ha már itt vagyunk - köszörülte meg torkát
Boncor, izgatottan kezdve mondandóját -, akkor én is
nagyon kíváncsi lennék valamire. Tudod, a kapcsolódás,
ami tavaly történt. Szerinted meddig kell várunk, amíg
lesz előrelépés? Az első kontaktus megvolt, na de hogyan
tovább?

- A kérdésed teljesen érthető és helyénvaló, az igazat
megvallva, én sem tudom. Fura dolog az idő, egy olyan
talány, amit még mi, trädok sem értünk teljesen. Az idő
képes megnyúlni, elhajlani, beszűkülni, de akár
megcsavarodni, és ki is fordulni önmagából. Az idő
tulajdonságai, ha lehet így nevezni ezeket, elsősorban a
szemlélő megélése függvényében változnak, ezért
nagyon nehéz megállapítani magát az időt. Így én csak
azt tudom mondani, amit a múltkor is: türelem, barátom!
Akkor jön el a továbblépés ideje, amikor annak eljön az
ideje. De másrésztől tudvalévő, hogy az idő nem is
létezik - magyarázta Khaal egyedi stílusában, majd
nevetett egy jó nagyot.

- És mi van a sötét lényekkel, akik a nyílásokon keresztül érkeznek? - kapcsolódott be Zorgó is a beszélgetésbe.

- Hát igen, egészen addig számíthatunk hasonló átjárók megjelenésére, amíg a világok közötti egyensúly nem áll helyre. De ne izgulj! Most már tudjuk, hogy a sötét lények ránk nézve nem jelentenek veszélyt, szerencsére. Mivel kezdetleges, szinte állatias civilizációról van szó, inkább arra kell vigyáznunk, hogy ők ne sérüljenek meg a befogás közben. A lények nincsenek tudatában annak, ami történik velük, csak egyszerűen kíváncsiságból jönnek át a nyílásokon keresztül. Tiszteletben kell tartanunk őket, ők erről nem tehetnek.

Egyszerre határozott kopogás hallatszott, és Lilith bekukucskált az ajtón.

- Á, itt vagytok, titeket keresünk! Zavarunk esetleg? - csegett a manó lány hangja vidáman.

- Dehogy! - hallatszott Khaal most már derűs hangja.

- Mi különben mind itt vagyunk! - rikkantotta az osztály, azzal se szó, se beszéd, becsörtettek a csillagvizsgálóba.

- Srácok, ti elfelejtettétek Kököröcsin mester háziját? - csevegett tovább a lány a két manóhoz fordulva.

- Jaj! A nemjóját! - válaszolták kétszólamú kórusban a jómadarak.

- Nyugi, még Kófi és én sem voltunk a könyvtárban, van még időnk - vonódott be Elia is magabiztosan.

Abban a pillanatban ifjoncok trappogtak fel zsebongva a lépcsőn. „Szervusz, sziasztok, csá, szeva” - köszöngettek

egyre. Ekkor odalépett a barátokhoz egy egészen alacsony termetű, de feltűnően jólfésült fiatal manó, és nagyon illedelmesen elvégezte a pixinek hagyományos köszöntését. A társaság ezt tisztelettudóan viszonzta.

- Parancsolj! - mondta Lilith, átvéve a kezdeményező szerepét.

- Elnézést a zavarásért! Kőkény Pancsulin vagyok. Khaal mesterrel válthatnék esetleg pár szót, ha ez most megfelelő a számára? Sajnálom, hogy meg kell zavarnom a bensőséges társalgást!

Az aprócska manó olyan határozottsággal és választékosan ejtette ki a szavakat, hogy a társaság rögtön elmosolyogta magát. A lányok azon nyomban elkezdtek kántálni a „jaj, de aranyos!” „Cukorfalat!” „Úgy megdöngönyözném!” típusú, csajos ömlengést. Szegény kis Pancsulin annyira meglepődött, hogy hirtelen nem is tudta, mi történt vele, kissé eltévedve nézett az egyik pixinlányról a másikra. Persze nem kellett várni sokáig Zorgóra sem, mert rögtön ő is rázendített:

- Milyen cuki! Gyere, hadd adjak egy puszikát!

A manó ezt már végképp nem tudta hova tenni, ezért elkerekedett szemekkel, ijedten bámult a tréfamesterre.

- Te ökör! - nézett rá mérgesen Elia, majd egész elegánsan, mintha ez egy részlet lenne valamilyen színdarabból, belerúgott a manó bokájába.

- Áu, ez fáj! - jajdult fel a csínytevő.

- És meg is érdemelted! – kapcsolódott be a pörölésbe Lilith is felemelt hangon.
- Ne is figyelj rá, egy tuskó! – illetve további szép szavakkal Elia a tüskést, de közben a bajsza alatt ő is szelíden elmosolyodott.
- Semmi baj, kicsit megijedtem egy pillanatra, de Kökörcsin mester gyakran hangoztatja élményórán, hogy mindig a legfurcsább élményektől tudunk csak igazán gyarapodni. Ami azt illeti, szerintem ez pont egy ilyen fura megélés volt, mint amire a tanárnő gondolt – ecsetelte még mindig maga elé bámulva a fiatal manó, amire a többiek jóízűen felnevettek.
- Induljunk a könyvtárba, mert a végén még tényleg elkésünk az óráról! – sürgette Elia a társaságot. – Viszlát!
- Sziasztok! – köszönt el Khaal. – Tessék, Pancsulin, miben tudok a segítségedre lenni? – kérdezte még mindig mosolyogva a manót.

A könyvtár az o'rgan iskolaépületének legnagyobb terme volt, egyben a legalsó is. Csigalépcső vezetett fel a helyiséghez, amibe egy csapóajtón keresztül lehetett bejutni.

Ráadásul aznap pont átrendeződős nap volt! A pixin könyvtárról tudvalevő, hogy a polcokon elhelyezkedő könyvek első pillantásra nem valami rendszer szerint állnak, hanem csak úgy összevissza. Mégis valahogy mindig úgy alakul, hogy a manók megtalálják azt az

olvasnivalót, amit éppen keresnek vagy, ami épp nekik lett szánva.

Előfordult olyan, amikor akár egy hónapig is ugyanúgy álltak a könyvek, de megesett az is, hogy már pár naponta újrendeződtek.

Olyankor az olvasmányok ide-oda cikáztak a korong alakú terem egyik helyéről a másikra, így a nagy enciklopédiák és a vastag kötetek repdesve szállingóztak a mellettük elhaladó manók között. Azon a napon csak kevés diák tartózkodott a könyvtárban, és ez nagy szerencsének számított, hiszen nagy tömeg esetén fokozottan körültekintőnek kell lenni, mert aki nem vigyáz, azt könnyen fejbekólinthatja egy jól megtermett házi olvasmány. A könyvek nemigen foglalkoztak a pixinekkal, ha valami útjukat állta, akkor egyszerűen nekiütköztek, majd kissé megpördülve irányba terelték magukat és zavartalanul folytatták az útjukat.

Az ott tartózkodó manók között volt Elia, Zorgó, Kófic és Boncor is.

Kófic idegesen járt-kelt fel s alá, és már egy ideje türelmetlenül bámulta a roskadozó polcokat. Szeme ide-oda cikázott, amivel csak néha hagyott fel, egy határozott sóhajtás vagy egy csalódott „Na ez sem az!” kijelentés kíséretében.

A többiek már mind ott ültek a karosszékekben, és könyvvel a kezükben, mosolyogva szemlélték mackós barátjuk vicces mutatványát.